

LBNDV 19. punktā noteikts:

Ņemot vērā to, ka novadpētniecības krājumā ir unikāli, reti un vērtīgi materiāli ar ilglaicīgu un paliekošu nozīmi, tam ir nosakāma augsta saglabāšanas prioritāte.

Novadpētniecības krājums ir daļa no novada mantojuma un kā tādā tam ir pastāvīga vēsturiska un kultūras vērtība. Tādēļ uz novadpētniecības krājumu neattiecas vispārējie krājuma norakstīšanas standarti, kas noteikti Ministru kabineta 2010. gada 30. marta noteikumos Nr. 317 “Nacionālā bibliotēku krājuma noteikumi” – vairums novadpētniecības materiālu ir mūžsaglabājami (arī bibliotēkas informācijas sistēmā vēlams atzīmēt, ka vienība ir nenorakstāma). Tomēr novadpētniecības krājums ir periodiski jāpārskata un atkārtoti jāizvērtē, un dažos gadījumos norakstīšana ir nepieciešama. Krājuma attīstības politikā jāuzskaita, kādi ir novadpētniecības materiālu izslēgšanas principi un kritēriji, piemēram, ja ir daudz lieku izdevuma dublešu, izdevums ir neatjaunojami bojāts, nozaudēts vai neatgūstams, to paredzēts nodot citai institūcijai (citai bibliotēkai, muzejam, arhīvam u. c.), izdevums ir pieejams citā bibliotēkā vai pieejams elektroniski, tam ir īslaicīga informatīvā vērtība, maznozīmīgs saturs vai ierobežots lietderīguma periods (piemēram, daži informatīvi uzziņu avoti), vietas trūkuma vai sliktā fiziskā stāvokļa dēļ paredzēts aizstāt ar digitālo kopiju vai reprintu, ir iznācis atkārtots izdevums u. c. Katra norakstāmā vienība ir stingri izvērtējama. Zema izmantojamība nevar būt novadpētniecības materiālu norakstīšanas iemesls, jo šobrīd reti pieprasīti materiāli var būt ļoti noderīgi nākotnes lasītājam. Uzmanīgi jāizvērtē materiāli ar novecojušu, nereti nepatiesu un maldinošu saturu – jāņem vērā, ka arī tie var noderēt kā vēsturiskas liecības, tikt izmantoti vēsturiskos pētījumos.